

LÁ THƯ MỤC VỤ

Có một câu ngạn ngữ phổ thông trong mọi nền văn hóa “Một mẹ nuôi được mười con, nhưng mười con không nuôi nổi một mẹ”. Dĩ nhiên nhìn theo khía cạnh khách quan thì câu ngạn ngữ này rất đúng với thực tế, nhưng nhìn dưới một khía cạnh khác thì đó lại là một điều tự nhiên, là định luật của đời sống vì “Nước mắt bao giờ cũng chảy xuống”. Có một câu chuyện ngụ ngôn như sau:

Ngày xưa có một con chim mẹ đang nuôi một con chim con mà nó rất yêu quý. Tới ngày đàn chim phải di cư để trốn đông mà chim con chưa đủ lông đủ cánh để bay xa, nên chim mẹ phải cõng con trên lưng mà bay. Lúc đầu chuyến bay có vẻ dễ dàng, nhưng càng bay xa thì sức nặng của chim con càng tăng lên, và chim mẹ thì càng ngày càng thấy mệt mỏi hơn. Dầu vậy, chim mẹ vẫn cố gắng bay.

Một hôm tới lúc dừng lại nghỉ ngơi chim mẹ mới hỏi con, “Con ơi, nói thật với mẹ nhé! Khi mẹ già không còn có thể bay về phương Nam để trốn đông nữa, lúc đó con có cõng mẹ như bây giờ mẹ cõng con không?” Chim con trả lời: “Thưa mẹ, con không thể nói trước được?”. Chim mẹ hỏi lại: “Tại sao thế con?” Chim con trả lời: “Bởi vì chắc lúc đó con còn phải cõng con của con như mẹ cõng con bây giờ thì làm sao con có thể cõng mẹ được nữa”.

Câu hỏi của chim mẹ có thể hiểu được, nhưng câu trả lời của chim con cũng rất hợp lý. Dĩ nhiên, ai cũng có bổn phận phải chăm sóc cha mẹ già vì đó là bổn phận thiêng liêng và ưu tiên. Nhưng có lẽ chăm sóc con cái mình chu đáo cũng là một cách để báo hiếu lại công lao sinh thành dưỡng dục của cha mẹ đã dành cho mình.

Tình thương của cha mẹ dành cho con cái là tình thương tự nhiên. Nhưng tình thương của con cái dành cho cha mẹ lại là một mối tình cần phải được huấn luyện và giáo dục. Nên chúng ta thấy trong mười giới răn thì giới răn đầu tiên sau ba giới răn về bổn phận đối với Chúa là giới răn về bổn phận phải thảo kính cha mẹ. Thảo kính cha mẹ trong văn hóa đồng phương còn được gọi là “ĐẠO”, đạo hiếu. Sở dĩ thảo hiếu là giới răn, là đạo vì con cái rất dễ quên công lao sinh thành dưỡng dục của cha mẹ. Hơn nữa khi trưởng thành, mỗi đứa con có bổn phận phải chăm sóc và dành ưu tiên cho gia đình mình trước, sau đó may ra mới có thể nghĩ đến hay mới có thể dành thời giờ để làm bổn phận báo hiếu được.

Gia đình tôi có 8 người con bây giờ chỉ còn lại một mẹ già để chăm sóc vậy mà cũng thấy việc thu xếp chăm sóc mẹ già là một gánh nặng. Mấy năm nay mẹ tôi ở lòng vòng hết đũa này đến đũa khác. Cuối cùng bây giờ về lại căn nhà trên mảnh đất của mình gây dựng lên để ở với vợ chồng chú em rể của tôi. Bà chị cả tôi bây giờ đã gần 70 tuổi, cũng là một bà già rồi nên không thể chăm nom mẹ mình được nữa vì sức khỏe không cho phép. Hơn nữa bây giờ phải coi mấy đứa cháu nội, cháu ngoại cho bố mẹ chúng nó đi làm. Ông anh thứ hai (anh ba) bà chị thứ ba (chị tư) và tôi thì ba người ở ba quốc gia khác nhau. Các cô em thì công việc buôn bán bận rộn tất bật quanh năm, dù thương mẹ cũng không có ba đầu sáu tay để có đủ giờ vừa lo công việc buôn bán, vừa chăm sóc con cái mình, lại vừa chăm sóc mẹ già được. Chỉ còn chú em (chú sáu) bây giờ con cái đã trưởng thành, hai vợ chồng làm ruộng, nên mới có giờ nuôi mẹ thôi.

Qua gia đình mình tôi nhìn ra những gia đình khác, và qua đó tôi mới ngộ ra điều mà tôi chia sẻ bên trên là tính hiếu thảo cần được giáo dục, huấn luyện. Mà không có phương pháp giáo dục nào hay và hữu hiệu hơn việc làm gương sáng, có nghĩa là sống điều mình muốn dạy. Con cái thấy chúng ta thảo hiếu với cha mẹ mình thì tới lúc chúng ta về già, hy vọng chúng nó sẽ noi theo gương của chúng ta mà hiếu thảo với chúng ta. Còn ra rả dạy con phải biết thảo hiếu, mà chính mình không bao giờ ngó ngang đến cha mẹ già, chứ chưa nói đến việc chăm sóc nuôi nấng, thì chắc chắn lời dạy dỗ dù hay ho đến mấy cũng chỉ là vô ích. Và cũng hãy coi chừng, đến lúc chúng ta về già, đừng than thở là tại sao con cái không biết hiếu thảo, chẳng đứa nào ngó ngang tới chúng ta, nếu bây giờ chúng ta thiếu sót bổn phận hiếu thảo đối với cha mẹ mình.

Chúa Nhật này chúng ta mừng Lễ Thánh Gia. Tuy gia đình thánh không phải là không có những vấn đề mà gia đình nào cũng phải đối diện, nhưng gia đình thánh được Giáo Hội đặt làm mẫu gương cho chúng ta vì gia đình thánh luôn sống vâng theo thánh ý Chúa trong những thử thách hằng ngày. Khi lạc mất con trong đền thờ, Thánh Giuse và Đức Mẹ cũng chạy đôn đáo đi tìm con như tất cả các cha mẹ khác. Nhưng khi tìm thấy con trong đền thờ ngồi giữa các thầy tiến sĩ thì tuy có than phiền “Kìa cha con và mẹ đây đã đau khổ tìm con” nhưng sau biến cố xảy ra ngoài trí hiểu của mình thì Đức Mẹ “*Ghi nhớ các sự việc đó trong lòng*”. Còn Chúa Giêsu vâng phục cha mẹ mình tuy ý thức rằng mình có một thân phận đặc biệt là “*lo công việc của Cha mình*”. Phúc âm không kê chi tiết nhưng đọc giữa những hàng chữ chúng ta có thể hiểu rằng Chúa Giêsu là một người con rất hiếu thảo và vâng lời. Sở dĩ như vậy vì Thánh Giuse và Đức Mẹ luôn nêu gương sống vâng theo thánh ý “Cha” trên trời vì thế để lại một gương sáng rất sâu đậm trên đời của con trẻ Giêsu.

Hãy là những người con thảo hiếu của “Cha” trên trời, rồi chúng ta sẽ thấy gương sáng này sẽ được đền đáp xứng đáng lúc cuối đời (cũng có thể ngay lúc này). Vì một người biết kính mến thờ phượng Chúa chắc chắn sẽ là một người biết tôn kính thảo hiếu với cha mẹ mình.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh